

ȘEZĂTOAREA

Redactori: T. Daniilescu, M. Lupescu, N. Vasiliu.

Director: Artur Gorovei.

Anul V. Fălticeni, Februarie 1899. No. 3.

LEGENDE POPULARE DIN BUCOVINA.

X. *Legenda Vameșului*

În vremurile de demult, se zice că era un om alăt de lărfăuș care s-a vândut sufletul diavolului, care apoi l-a făcut vameș. El se numea Ion Vameșul, care uciise pe tatăl său și pe mamea sa, și avea capete de oamant. El trăia în curți mărete, cără se credea că se ducea la iad, la prietenii săi, la diavoli.

Într-o zi, când în jurul era o bolotugă neagră de apă, care însemna că intra în iad, așa că nimeni din muritori nu îndrăznea să intre în el. Însă pentru Ion Vameșul glodul acesta era ca o apă caldă, căci cum sesid el la acel loc, apa se scurgea în două și Ion trecea la iad ca pe un drum bine călătorit. În iad umblă Ion ca acasă la dînsul, căci acolo se vedeau cu trup și cu suflet locuitorilor întinericului.

Într-o zi, când odată a mers un om în drum cu chirie, a văzut într-un loc oare-care un diavol, care luă chipul lui Vameșul și-l întrebă încotro se duce. Omul îi spuse că merge cu chirie, căci diavolul îi zise: ce să fac eu acum în lume, căci eu sînt Ion Vameșul, căruia trebuie să-i dai un loc de locuință sau?

Omul nu știu ce prinse și se ruga, ca să-l lase să facă numai a lui. Diavolul însă-i zise: dacă-mi vei da zapis pe seama ta, te las să merg în iad, apoi îți las capul.— Omul văzînd

nevoia, s'a prins, îi dădu zăpisiul cerut și diavolul îl lăsa să urmeze calea.

Întorcându-se omul după o vreme din călătoria sa și-a adus numai dect aminte de ceea-ce făgăduise femeieii lui, înă pe feciorul seu și se dnse cu el la curțile lui Vameșul. Dară el nu adă pe Ion Vameșul acasă, cu pe femeia lui, care îl întrebă pe om ce-l-a spus. Omul îi se întâmplarea avută în cale cu Ion Vameșul și că acasă adus, amăsurat făgăduinței, pe fiul seu. Femeia lui îi li zise că despre acest lucru ea n are de știre.

Deci ea îl sfătui să așeundă pe băietan unde-vo, cumva să vină Ion minios acasă și să strice pe băietan.

Venind la o vreme Ion acasă și văzînd pe om în drum a întrebat pe femeia sa ce fel de om este acela. Femeia îi povesti toată întâmplarea. Auzind Ion neceastea s'a mîniat și a încremenit și apoi a întrebat unde-i băietanul, și să-l vadă. Aduclînd omul pe băietan l-a întrebat Ion să-i spună elul s a întîlnit cu el. Omul îi apuse elul și li-a fost întîlnirea. Ion trimise apoi pe om cu băietan acasă, dăruindu-l vieții și zise că știe acul treabă a lui ea. Apoi porunci Ion să i se înhane caii la butcă și să iad, unde a intrat și a dat de știre întâmplarea Mănușădului, care se afla sigur acasă. Acesta îi făgădui că va cerea treaba și va pedepsi pe acela, care a cerut ioc chipul lui Ion și să ioc dela drumul zăpisiul. Și ră diavolul acasă i-a ținut Mănușădele lor cîte pe ună cetare, arzîndu-i cu cîrbaciul cel de foc. Toți diavolii răspuseră: eu nu, poate cel schiopl.

Sosînd într'un tîrziu și cel schiop acasă, fu cerut să fu întrebat cu asprime, fu bătut și chinuit, dară și să s'a arătat vinovat. Atunci a poruncit cel mai mare diavol ca să-l dea pe diavolul cel schiop în patul lui Ion și să-l su. Auzind cel schiop de această poruncă, s'a cînt de frică, a bagat mina plină în gît în gură, a arde cîcea din suul, o trînti jos așa că crăpa și din ea se omulul. Cel mai mare l-l lua și-l dădu lui Ion, care rupse în bucățele pe cari le aruncă în foc.

Ion Vameşul chinurile ce le suferise şchiopul şi că
 nu voise să spună de zapia şi să-l dea înapoi,
 dar nu pomeni că să-l puie în patul lui Ion Vameşul,
 căci pe loc, s'a îngrijit foarte mult, s'a înfricoşat şi a
 sărit vădă patul, care-l aştepta acolo după moarte.
 Dar devolii nu voiră să i-l arete, însă zicându-le, că
 nu au se teme de oare-ce el este al lor şi are să pe-
 rindă pe unul cu el de oare-ce el a luat capul masei şi tă-
 cută să oratară.

Ion Vameşul văzând că el patul său de muncă care-l aştepta, s'a cotre-
 nit de frică, însă îşi făcu fire, ca să nu-şi arăte frica
 devolilor şi zise: ce-l ista la mine!

Ion Vameşul din iad, se duse acasă plin de frică
 de muncile care-l aşteptau.

Ion Vameşul a început a se căi pentru sărădelegile şi păca-
 tările ce propuse să se întoarcă către D-zeu. Deci se du-
 se la sihăstru şi a făcut steamăt, că este un om care
 sihăstrul nu voi să-i deschidă uşa, zicând că nu
 deschide uşa Ion Vameşul zise cine este şi că a venit la
 sihăstru sihăstrul aces'e, îl zise că dacă-i așa precum
 zici, să pună mîna pe uşă şi ea se va deschide singură,
 dar dacă nu cu alt gînd oare-care, apoi nu se va deschi-
 de. Ion mîna pe uşă, s'a descuiat aceasta, şi cele
 două se infăntă de sine. Apoi îl spovedi sihăstrul pe
 Ion Vameşul, şi văzînd că acesta a primit spovada şi ca-
 rita din chilie, a luat un tăciune de măr în mîna
 dreaptă şi cu Ion într'un deal foarte înalt. Aici în
 vârful dealului a pus sihăstrul tăciunele jos şi dădu
 Ion să se să care alta vreme apă din vale cu gura
 deschisă şi gemuohi, pînă va înverzi tăciunele, va înflori
 şi atunci va afla ertarea pentru laptaie sale.
 Ion se plîncese cele orînduite de sihăstru,
 dar acum atunci cînd mărul va face poame, atunci să
 vină la măr numai o singură dată şi apoi să vină şi
 să se rădă.

Ion se duse apoi la sihăstrie, iară Ion Vameşul se
 rădă şi încensească canonul dat lui de sihăstru.

Trei-zeci de ani căra Ion apă cu gura din vale pe
și genunchi în vîful dealului și uita lăciunole care le
prinsese rădăcini, creșcu, înflori și făcu poame. Scutul
măru odată, după cum îl iuvăta siliastrul, căzură toate
afara de dona, cari rămaseră pe pom. Apoi se duse și
liastru și-i spuse ce și cum făcuse și că două mere
rămase pe pom.

Atunci îl duse siliastrul pe Ion Vameșul în biserica
preceștii și-i spuse, că acele două mere rămase în pom
tatăl și mama lui, și-l trimise să mai scuture odată

Făcînd el aceasta, căzură și acele două mere și atunci
și Ion Vameșul jos mort, iară ciolanele lui s'au deslășit
loc, semn că primise de la Dumnezeu artare pentru că lăsa
vieții de oament, și chiar a părinților sei, și că-și
sufletul seu diavolului.

Afînd siliastrul în aceeași zi oasele deslășite ale
le-a îngropat, îl puse o cruce lângă mormînt și se rugă
vreme pentru sufletul lui, care-l scapa din ghiarele
lui și a muncilor celor veșnice.

XI. *Legenda Broaștei*

Maica Domnului, zice că căuta odată pe pruncul
pe care-l perduse de vr'o cîteva zile. Pe cînd căuta
ei, a întîlnit ea în cale pe o broască, care sta într-o
de drum și se vîceta. Întrebată de Maica Domnului
plînge, a zis că a avut și ea 9 fii, dar venind o roată
roată, i-a sfărîmat pe toți copiii pe cari acum îi lăsa

Maica Domnului voind să vadă copiii broaștei, a
arăte. Broașca îi împlini dorința și-i arăta copiii, în
vedenie Maica Domnului se îngreșoa atît de mult, în
asupra broaștei zicînd: Să nu te imputești! Și
Maicea Domnului s'a și prins de broască, că broașca
însă cu coasă sau perind de bătrînețe sau de vr'o

...toate de loc, ci carnea și pelea ei se usucă și apoi
... în pământ.

...legende mi l-a comunicat gospodarii septegenar Pătre
...roete Pădure din Straja. Legenda primă este o variantă po-
...oluerată de V. Alexandri în „Grii Singer“).

DIMITRIE DAN

exarch și paroh în Straja.

GLOSAR DIN MUNȚII SUCEVEI

(urmare)

- gh* la începutul cit și în corpul cuvintelor sună ca *ogh* în
...: *oghina* (bine), *oghietu* (bietul), etc.
- ...pe șos, înaltea lui *e* și *l*, *o* sună ca *gh*; iar în regiunea
... sună *ghi*: *ghini*, *ghietu*.
- ... *v* în cuvântul *costornav* (costoroabă), etc.
- ... solo sună onrat.
- ... — unul din numeroasele numiri ale cartofilor.
- ... — un fel de joc.
- ... — apucatură, vișnă; mai însamă și ură, cîudă mare
pe cineva: *am basău pe cutare*.
- ... — (băgeaui, băgea); hogeag, coș.
- ... — loc bătătorit de vite.
- ... — 1]. numele încrucișării cailor; 2]. jugăneala (cas-
trarea) țapilor și a berbecilor: ex: țap *batut* [castrat].
- ... — badița (prin chiziune).
- ... — rachiu, băuturi spirtoase.
- ... și bebliti — un peștișor.
- ... bobenchi — un semn făcut în fruntea copiilor să
nu se dioache.
- ... — un bățișor cu laț, care servește la sucitul nucelelor.
- ... — holnav.
- ... — boală.

bobenchi
batuta

măuzik

- beteji (a) — a fi mijloc de îmbolnăvire, a îmbolnăvi.
- bghiçului (a) — a băsădui — (vezi an. II No. 5-6 pag. 126).
- bghiçuşei — femeniul substantivului bhiçiu (bghiç).
- binguri şi bingurli (bingurile) — Jezele şi alte duhuri rele ce intră în om de-l zghihue.
- bingul (a) — a aluri, a vorbi într'aluri.
- bîrlog — vizuie.
- bîrligat-cîrligat: — cu *coada bîrligat?*
- bîrleli — cînd omul are atacuri de epilepsie, poporul zice că-l apucă „*bîrleli*”, se mai zice şi despre neastîmpărul ce-l au femeile isterice.
- blajîn — om bun la inimă.
- Blajîni — nişte oameni f. buni, a căror paşti sînt a-doua-zi de Duminica Tomei (vezi „Şezătoarea”).
- blăni — 1]. a bate, 2]. a pune tocuri la fereastră. Fereastră *blăni* — care are tocuri i se zice că are blăni (toc).
- bleah — plural bleahuri — partea de fier cu care se căptuşeşte osia de lemn pentru a-i da putere.
- blehult (car) — car ce are bleahuri la osii.
- boşî — testicule.
- bobexchi — vezi *benchî*.
- bolletic — 1). om moale, plictisit, trudit 2). om prostit.
- boçnei — vezi *botiş*. 2). înşamnă şi botine urît făcute (nefasonat.).
- bogăt — mult de tot, cu îmbelşugare, din gros.
- bolăţî — un loc aşazat unde se strînge apă; înşamnă şi apă stătătoare.
- boldan — os, fluierul piciorului.
- bolohăni — împletrirea ulgerului şi a ţitelor pentru că se varsă lapte pe foc, cînd — spre tămăduire — se ating ţitele cu *bolohan* (piatră) înfierbîntat.
- borsări — o plantă asemănătoare cucutei, acră la gust.
- botîni — sing. botin — botine, ghete.
- boti — 1) ciomag, lită, 2]. un vas de lemn de adus borent (borvis), apă, vin.
- botrăhni — beteşug, trăhni, boală epidemică adusă de spirite rele.

brău — Braşov.

brău [a] — a alege brăcurile (animalele sau lucrurile cele rele) de o parte din cele bune

brăcut — ceva din care s-a scos brăcurile.

brăcut — sunetul ce-l scot căpriorii și porcii cînd se spărie; se zice și copiilor cari rîd pe înăduşite că *brăcutesc*.

brău [a se] — a-si pregăti din bună vreme tot ce-i trebuie pentru ceva: „Da bine ti-ai știut brudi!” — „Brud-ști-ti din bună vreme”.

brădușă — opăreață cu apă; uncrop pentru opărit ceva.

brădușă (a) — a opări ceva cană de mîntuială.

brădușă — opărit în pripă și de mîntuială.

brădușă — semeninul cuvintului *bucătă*.

bucă — bucată (prin eliziune)

bucă — Din fuforul melitat, răgilat și periet se scot mai multe calități de cînepă, din care cea mai proastă sînt *bucă*.

bucă — partea de fier ce căptușește pe din lăuntru butucul roței la car.

bucă — bichisuri, măruțușuri.

bucă — umblă budulac — fugar, umblă pe ascuns de frica unei pozne ce-a făcut-o. Se zice mai ales despre cei zăpșiți cu ticăloșii, ce umblă lăturile de rușine și de frică. *bucă* — a ști un budulac sau a ști

budă — un fel de budă de ales unt.

budă — bucciū la cap

budă — un budă mare.

budă — nu mai știe ce face de bine ce i-i: „de budă ci-i, faci atitla blazgoni”.

budă (a) — a merge foarte bine vitelor sau plantelor. Vitele cînd sînt ținute prea bine, sau plantele cînd sînt puse în pămînt prea gras, *budă*.

budă (a) — buigui; trecut: o buiguit; indie. pres. buigulū, buigul, buigulē; se zice și buiguēse, dar mai rar; subst buigulū.

budă — diminutiv ce se dă focului spre a imblinzi, prin dezmiardare, pe spiritul ce chinuește focul făcîndu-l

să scoată un sunet deosebit vestitor de zile rele—

[focușoru hujooru!]

buldzi [a] — 1.) a îngrămădi, 2]. a sfârma prin piatece.

bunduc — om scurt și gros, îndesat, rotosel.

burduh și burduv — burduf.

bura — *burâni* — *un fel de rugină de pe mlaștină.*

burzului [a] — a neliniști, a tulbura. „s-o burzuluit vremea”

— de unde pînă acum era vreme bună, s-a stricuit

— „s-o burzuluitu-se”.

buntuzii [a] — a zminti niște lucruri din loc și a le amesteca.

(va urma)

I. TEODDRESCU

GURA LUMEI

(snoavă)

Era pe vremea Iarmarocului. Un moșneag voind să-și poarte nepotul prin țîrg la Fălticeni să vadă frumusețurile de pe vremea iarmarocului de la Sf. Ilie, cîndîrlea că eră cîmînt și harnic la toate, porni cu nepotu-su la țîrg, luînd cu el și un magar, ca să le ducă jăchila și să se sue pe rînd pe magar, cînd i-or durea picioarele.

Gătindu-se mai curat ca de obicei, întărnișînd bine magarul, punînd pe el traista cu merinde și sumanele, cei doi tovarășii o porniră la drum. Merșeră ei cît merșeră și pe laet durîndu-l picioarele, moșneagul îl sui pe magar. Pe drum se întîlhiră cu mulțime de lume: unia se duceau la țîrg, alții veneau. Cei ce se întorceau de la țîrg erau chefoși, punînd fie care cîte o minunăție mîndră, cîte cu un suvenir cum au zice noi pantalonarii.

Cînd văzură oamenii că băetul merge calare și moșneagul pe jos, în repură a-l ocărî: Ucișă-l *toaca*, plodul dracului! nu i-l luî rușino să margă calare, și bietul Moșneag pe jos? Dacă-l prost moșneagul, ce să-i faci!

Cei doi tovarășii, auzind vorbele oamenilor, se schimbă: băetul ducea magarui de frîu și moșneagul se sui calare. Merșeră ei așa cît merșeră și numai ce auziră iară-și:

— Ueigă 'l crucea japu dracului! oare nu i-î lui rușine dracului, poacă bătrână, ca el să șadă ca un Vodă pe magar, și băetul să se trudească pe jos? Și începură a-l tîobăi. —

Moșneagul, ca să împace lumea, luă și pe băet calare pe magar, și amu amîndoi tovarășii mergeau călări. Oamenii văzîndu-l, începură a-l hiteli și mai tare:

— Ho! javră spurcată! Da cum de te-o pus dracu să te așezi tu și beleujătu cel de băet pe bietul magar, că doară și el o suflet și simte durere!

Moșneagul și băetul se detere pe jos, — lăsînd pe magar să se jachina. Vremea era foarte frumoasă; o căldură de te încălzește se răspîndea în atmosferă, cu cît soarele se suia mai în sus. Cei doi călători nu mai puteau de picioare; băetul mai ales rămăsese în urmă, mergînd cam șchiop.

Oamenii văzîndu-l, ziceau:

— Ce dracu de se îndură moșneagul ista să poarte băetul pe jos? Ar putea să-î ducă haramu ceala pe-amîndoi că-l ține graa de să sparge! —

Călătorii noștri osteniți, poposiră la o sintină. După ce bău puțin apă, să așazară jos să se mai odihnească. Băetul, care fusese atent la cele ce li se întimplase pe drum, întrebă pe moșneag:

— Doamne moșule! Oare cum îi lumea asta?! Cînd m'am suit numai eu pe magar, oamenii m'o bajocorit pe mine zicînd că „cum mă 'ndur ca să te las pe dumeta pe jos„?

— Cînd te-ai suit dumeta, te-o hitelit, zicînd, că „cum te îndur ca să mă leși pe mine să mă trudesc“? Cînd ne-am suit amîndoi, o zis că avem să omorîm pe magar, și cînd ni-o ține pe jos o zis că suntem proști?

— Drugu moșului, zise moșneagul, lumea asta nimene n'o ține împaca, că „gura lumii numai pămîntul o astupă“. Dacă n'are răuta să te ieși după gurile oamenilor, apoi apuci cîmpii.

— Cînd în viața lui e om cinstit și caută la dreptu, cine muncește ou rîvnă și se roagă lui D-zeu, acela n'are nevoie să se apuce după gura nimăru și treburile lui vor merge strună. —

(Scris de D-l I. Teodorescu, din Cotîrğaș, Jud. Suceava)

M. LUPESCU.

DIN BOTANICA POPULARA

Mărul

În Rădășani (Jud. Suceava) se cunosc următoarele soiuri de mere:

a). **Mere varatice:**

1. *Mere dulci*, cu fața albă și gustul dulce.
2. " " cu fața roșie și gustul dulce.
3. " *de Țaligrad*, fața albă, gust dulce aspru.
4. " *coadișe*, fața albă, gust aeru aspru

b). **Mere tomatice**, care se pot ține pe iarnă

1. *Mere domnești*, fața roșietică, gust dulce aspru
2. " *muntenești*, rotunde, fața roșietică, gust dulce.
3. " " *coadișe*, fața vinată roșie, gust aeru.
4. " *trotușe*, fața roșie, gust dulce.
5. " *roșii*, fața roșie, gust dulce aspru.
6. " *domnicete*, fața albă, gust dulce.
7. " *vieșii*, fața roșie vinată, gust dulce aspru.
8. " *crecinești*, fața galbănă, gust dulce aspru.
9. " *popoști*, fața albă, gust dulce.
10. " *sunătoare*, fața gălbie, gust dulce aspru.
11. " *epurești*, fața roșietică, gust sălcii.
12. " *voivodești*, fața roșietică, gust dulce aspru
13. " *verzisoare*, fața galbănă, gust dulce.
14. " *pere*, fața albă, gust dulce, puțin iute.
15. " *ligance*, fața roșie neagră, gust dulce aspru.
16. " *urșești*, fața roșie, gust dulce aspru.
17. " *unse*, fața galbănă roșie, gust sălcii.
18. " *rotitale*, rotunde, fața galbănă, gust dulce aspru.
19. " *chetreșele*, fața roșie vinată, gust dulce.
20. " *renete*, fața vinată scortosă, gust aeru aspru.
21. " *dulci domnicete*, fața galbănă, gust dulce sălcii.
22. " *de sembuță*, fața gălbie, gust dulce aspru.

88. *mere smeuze*, fața roșie vinătă, gust dulce.
 89. „ *fără nume*, fața albă-gălbie, gust dulce.
 90. „ *nebunesti*, foarte mari fața roșie, gust dulce aspru.
 91. „ *turtișe*, fața albă roșie, gust dulce aspru.
 92. „ *iescși*, fața vinătă, gust sălcii.
 93. „ *gurguele*, fața roșie dungată, gust dulce aspru.
 94. „ *de dulcest*, miel ca vișina, fața roșie.
 95. „ *urșe n.*, fața roșie dungată, gust dulce aspru.

a. **Pădurețe ernatice** bune de pus la murat.:

1. *Pădurețe* cu fața albă și gust aeru.

2. „ cu fața roșie și gust aeru.

3. „ cu fața albă și gust dulce

Ovaja de măr domnesc, uscată, e bună de aprins prin casă, și dă un miros frumos

Păclind o hortă într'un măr domnesc, se pune în ea piper și se coace la foc, și-l buo să-l mințel, pentru tusa.

Pădurețele amestecate cu mere și puse la murat, fac un must ca vinul, însă nu-l betiș.

(După Neculai Moisiu, din Bădășani)

A. GOROVEI

Strigăte în joc.

273. Pe cea luncă cu bulbucl
 peste lelea niște juncel.
 Iată juncel la juncani
 și te dă cu noi, ciobani;
 Iată juncel la vitei
 și te dă cu noi, flăcăi.

cu doi voiniceî de mină:
 unu-î ține cofta,
 altu-î sughe gurita:
 niște buze subțirele
 de trei degete de-a mele,
 trage-o-ar badea din ele
 ca din gardul cu nuele.

274. Tot mi-o bate și o
 mustrează
 și-o 'utrebă unde 'nserează;
 las-o crează la sntină

275. Foaie verde ș'o lalea
 hai, flăcăi, la mindra mea
 și-ți vedea ce zestre-avea:

doamnă rufe, una rea,
cea mai rea era pe ea,
cea mai bună și-o cîrpea;
cînd și-o întorcea pe dos
curgeau petecele jos,
cîtă frunză pe răchită
cu-atîtea peteci cîrpită;
iar în dosul titelor,
mama peticutelor;
despre țara ungurească
numai dracu s'o cîrpească.

(Din com. Coarnele-Caprei, jud. Iași)

GH. C. SACHELARI

276. Cui e gust de însurat
nu petască fata 'n sat;
meargă-acasă s' o petască.
De-î vedea prăjina plină,
ia-o, mă, că-î fată bună;
de-î vedea prăjina goală,
las-o la mă-sa să moară.

277. Haide mă că mere bine:
nici o crîsmă nu rămîne
nebăută, nemîncată,
crîsmărița nejucată.

278.— Hai leliță la vînat.
— Baio, nu, că am barbat.

— Că și eî că am muere,
da cu tine tot aș mere.

279. Floare albă de pe Gruin,
tu ai fost a orî și cui,
iar acu a nimăruî.

Îi face metane 'n post
și îi cere-a cui ai fost.

(Din satul Crucea, jud. Suceava)

N. VASILIU

280. Am avut și eu drăguța,
ș-o plesuit mîncînd grăunțe;
am avut și eu un soceru,
ș-o perit mîncînd ea porcu.

281. Lele-al dracului să fi
de nu-î merge und' te'nghit;
hai lelică la pîrăn
c-acolo ți-î leacul teu.

282. Strigă popa din altar
că-ar să bată pe olar,
că-a făcut oala prea lungă
și n'ajunge'n fund s-o lingă.

283. Bogdaprosti mamă soacra
că mi-ai dat fată și vacă:
vaca, ca să mă hrănească,
fata ca să mă-ndulcească.

(Din Uidești, jud. Suceava).

ION MURARIU.

C î n t e c e

384. Frunzi verdi grîu marunt,
 puculiŃi di dimult
 nu glîi cî ti-am urit.
 PuculiŃi din al (t) sat
 nu glîi cî ti-am lasat,
 cî Ńi noaptea ma tredzăsc
 cî la tîni ma gînesc.
 Ardi-Ńi-ar cameŃa pi tîni
 cum ardi inima'n mîni;
 ardi, ardi Ńi s-aprîndi
 cî Ń'on cuplîoraŃ cu pîni:
 ardi, ardi, nu si stîngi;
 puculiŃă cî-o ramas
 cî keliha ta tăt'o ars.
 Dîglaba ma mîi mîngîi
 cî di tîni to ramii.
 Dîglaba puŃi, ma dizîmnerdz
 cu gîlîi, cu pere verdz.
 Dîglabii, maŃei, sînatoasi
 dîglabii n'al fos [t] bucuroasi
 cî ma vedz sara pîu easi
 cî dimineata la masi.
 Dîglabii, puŃi, sînatoasi
 cî di mîni ma du [c] la coasi,
 cî coarŃe iarbi Ńi flori
 pîntre cele sarbatori.
 Dîglaba bunî, eŃu m-oŃ duci,
 dîglabii [c] di vorbî dulci.
 Dîglaba bunî, nu di tăt,
 cî Ńu si vin si ti mîi vîd.
 Dîglaba m-oŃ duci, n'oŃ vîni
 cî vîd cîni m-a dori:

grădina cu florili,
 fraŃi cu surorili.
 Cîn aŃ Ńti cî m-aŃ dori,
 înapoi aŃ mîi vîni.

(Auzit de la Vasile PatriŃor, de 44 ani,
 din TătăruiŃi, jud. Suceava).

AL VASILIU.

385. FrunzuliŃă de trei nucî
 cuce, cuce tu te duci;
 da pî mine cui mî laŃi
 singurel Ńi patimaŃ,
 Ńi cu gîndul plin de dor
 ce mî sudne de mor?
 Frunză verde de scumpie,
 pîsărică funurie,
 vin' te-aŃează coala'n vie
 Ń'und'te duci spune Ńi mie,
 ori dă-mî aripioara ta
 Ńi mî trece Dîglărea.
 Cuce, tu dacă-I pleca,
 inima mea s'o 'nîrista
 Ńi pe tîne te-o plîngea,
 tare rău s'o văeta.

386. Frunză verde avrămcaŃă,
 cuce, pasăre frumoasă
 cîntă de mbată a leasă,
 că mîi aŃ cîteva zile
 Ń'o să tacî, amar de tîne.
 Cîntă barim azi, că poŃi,
 cîntă ziua, cîntă noaptea,

să se mire lumea toată
și corăbile dă baltă.
Ș'altă verde pelinită,
vin' la mine'n grădiniță
și te-așează pe crăchiță,
și îmi cântă numai vie
săruta-ți-aș gura tie.
să-mi cânti, cuce, tot dă dor
că mine, poimîine mor,
și mă duc dă pă pămînt,
vin de cântă, că te-ascult.

(Din com. Adamești, jud. Teleorman).

MIH. ADAMEȘTEANU.

387. Frunză verde de dudău,
la chircimă'n Făgădău
nude bea și bun și rău,
bea săracul cu bogatul
de se minună tot satul.
Bogatul bea cu litra,
săracul bea cu vadra
— Măi, sărace, vreme rea,
ce stai tu'mpotriva mea,
că n'ai care ferecate

(Spus de Poenaru-Codin, din com. Pârșoveni, jud. Romanați)

Șt. Șt. TUTESCU

388. Frunză verde fir de mure par'că, Joii n'am avut cînd,
de ce nu-î crișna 'n pădure să vad cucii cum se vind;
să beu, să nu vadă nime? de-ar fi cucu chiar un leu
Da-î în vatra satului am să leu unu și eu
în calea barbatului; să cînte la capu meu
cite păhăruțe beu cînd mi-a fi mie mai rău.
atlea ciomege leu.

390. Frunzulița bobului
găsi casa dorului.

389. Frunză verde mărgărint
Mă dusei Vinerea-n tirg

și pătule cu bucate,
că n'ai turme de berbeci
nici cirezi de vite'ntregi.
— Ș'altă verde de dudău,
dar-ar Domnul Dumnezeu
ca'ntr'o lună jumătate
să-ți moară vitele toate,
și să ți le jupoiu eu.
să-mi dai la vită cite uu lon,
pele să le am eu.

Bogatul dac' anzia,
la doi argați poruncea,
pe sărac că mi l lua,
ș'apo' bine mi-l lega,
și'ntr'o pînă-î l punea.
Iar el de-acolo scăpa,
iar la bogat se ducea
ș'apo' iar că mi-l zicea:
— Hoțule de grecoteiu,
cînd te-oîu prinde la zăvoiu,
cu măciuca să te moîu,
să te jupoiu ca pe oi,
cu pelea capului tău
să'mbrac huzduganul meu.

Iden mă chiamă în casă
 și mă puse după masă,
 înainte-mi puse pită,
 După pită carne friptă,
 După carne două cane,
 Și cu vin chiparat
 Pentru omu suparat,
 Și cu vin îndulcit
 Pentru omul cel scrbrit.

391. Frunză verde grîu spalat
 Cînd de-a fost în sat
 Cînd o-mblat și m'o-ntrebat
 Și nădejde nu le-am dat
 Că m-o păseut un pacat.
 Dezertat-o un dezertat
 Cînd de-a fost în sat
 Cînd el m'o îndemnat
 Cînd de-a după dezertat.
 Cînd de-a cînd el m-o dat
 Cînd din plîns ș'am blastamat
 Cînd de-a la ce m-o dat?
 Cînd de-a ne-o cuminat
 Cînd de-a dus la a lui sat;
 Cînd de-a cum l-o aflat
 Cînd de-a fost un dezertat
 Cînd de-a cînd l-o luat
 Cînd de-a cînd m-o lasat
 Cînd de-a cînd într-a lui sat.
 Cînd de-a cînd m'o'nvățat
 Cînd de-a cînd o hirtie-n sat
 Cînd de-a cînd mă due și să-l cat.
 Cînd de-a cînd să-mi cat barbatu;
 Cînd de-a cînd țara jumătate
 Cînd de-a cînd a-treia parte.

Cînd a fost pe la cetate
 în cerură ravaș și carte.
 Eu atuncea-n cale-am stat
 și din gură am cuvîntat:
 ravaș și carte ți-o dat
 parinții cînd m-ai luat
 și te-ai dus și m-ai lasat
 nici într-o samă nedat.
 Măi soată și măi firtate!
 se vede că n'aveni parte,
 partea și cu binele
 ni l'au luat căpeini
 bată-l toate zilele.

392. Foaie verde trei zmicele
 colea-n jos în prundurele
 rasar maică două stele
 două stele roșuoare:
 una-l mică, una-l mare
 pareă-s două sorioare
 Cea mai mare tot plîngea
 cea mai mică așa zicea:
 Tac! sorioară nu plînge
 c'auzi maica mea ce zice
 că pe noi ne-a mărta
 una-n sus pe Tutova
 una-n jos pe Craiova.
 Cînd s'a-ntălni deal cu deal
 noi om bea dintr'un pahar;
 cînd s'or întălni munții
 ne-om mai vedea părinții;
 cînd s'a-ntălni vale cu vale
 om min-a dintr'o mîncare.

(Din jnl. Sucevei)

Culese de M. LUPESCU.

DESCINTECE

De șerpe.

IXI).

Pasăre pistruc—pe anin se sue.— Aninul s-a aprins—
ploaea mi l-a stius.— Tatavei de alun—șerpe mort în drum—
viță de viță legat—limbă de șerpe mort.

(Spus de Stan M. Poenariu, din com. Catanele, jud. Dolj.)

De țapa.

Plecat pe cale, pe cărare—cărarea-I pe cîmpul ăl mare.—
Mă 'ntilni e'o fată mare—cu țapa 'n spinare.— Mă 'ntapă—
mă'ngetă — Eu cu limba le-oîu descînta— toate țăpile le-oîu
aduna—la mare le-oîu trimetea — în copitele ciutelor le-oîu
băga.—c'acolo sînt trei fete de crai — colțate, — buzate —
cu mesele puse— cu făclii aprinse — cu toate țăpile strînse.—
De vîrf le a apucat — rădăcina li-a secat — din mîni, din
coate — din oasele toate.

(Spus de mania lui Stoian Găină, din Catane).

De frămîntat de copil.

Pentru copil de frămîntat — la albie cu dăracu am des-
cîntat.— fugi junghiule— fugi țapule— de la X...— din sgîrcul
nasului— din fața obrazului— din mîni, din coate— din oa-
sele toate. (se spune de trei ori).

[Spus de Maria Pl. Vlăscianu, din Catane].

Culese de ȘTEFAN Șt. TUȚESCU.

BIBLIOGRAFIE

James Deans. *Tales from the Totems of the Hidery.*—
Chicago, 1899.— Un elegant volum în 16 de 96 pagine, cu
ilustrații, tipărit numai în 600 exemplare. Lucrarea com-
pune volumul II din „Analele Asociației internaționale de
folklor” din Chicago, și e editată de Oscar Lovell Triggs,
unul din Directorii Comitetului Asociației.— În această aso-
ciație, este reprezentată și România prin d. Artur Gorovei,
ca vice-Președinte.

1) Vezi vol. I, p. 118, 200; vol. II, p. 89, 164; vol. III, p. 118; vol. IV, p. 168.